

opusdei.org

A Sydney i Nova Zelanda: una invitació a viure la fraternitat

El 26 d'agost va concloure el viatge del prelat de l'Opus Dei per Nova Zelanda, Austràlia, Indonèsia i Filipines. Unes jornades en què va poder veure moltes persones de l'Obra i amics i visitar algunes tasques d'evangelització.

30/08/2023

Nova Zelanda

24 d'agost

Austràlia

20 d'agost 19 d'agost 16 d'agost 13
d'agost 8 d'agost

Indonèsia

7 d'agost 6 d'agost 5 d'agost

Filipines

4 d'agost 3 d'agost 30 de juliol 28 de
juliol 27 de juliol 26 de juliol 25 de
juliol

.....

24 d'agost, dijous

Mons. Ocariz va arribar a Nova Zelanda el 24 d'agost a la nit. Divendres va ser a Hamilton, i dissabte 26 es va traslladar a Auckland al matí.

Situada a l'Illa del Nord, Auckland és la ciutat més poblada de Nova Zelanda, amb prop d'un milió set-cents mil habitants. El Prelat de l'Opus Dei s'hi va dirigir a l'Hyundai Marine Sports Centre, d'Okahu Bay.

La trobada va començar amb unes paraules de Mons. Ocariz recordant algunes de les ciutats que havia visitat recentment a les Filipines, Indonèsia i Austràlia, i va continuar amb una benvinguda tradicional maori, que va incloure una *karanga* (benvinguda), el lliurament al Pare d'un *korowai* (mantell cerimonial maori) i el cant d'una *waiata*, un himne a la Mare de Déu.

El prelat de l'Opus Dei va recordar que, malgrat la distància entre Roma i aquestes terres, “estem sempre molt units precisament perquè estem units a Déu”. Va parlar de la vida quotidiana de Jesús a Natzaret, i de com aquestes activitats aparentment

sense relleu van ser en realitat el començament de la redempció del món.

El Joe va preguntar a Mons. Ocàriz sobre la profunda consciència que sant Josepmaria tenia de ser fill de Déu. El Prelat va recordar que el fundador de l'Opus Dei deia sovint que ser fill de Déu ha de ser el fonament de la nostra vida espiritual, ja que ens dona la certesa que el Senyor ens estima veritablement amb un amor patern.

La Nishali, mare de cinc filles, va regalar al Prelat una samarreta dels *All Blacks* de la Copa del Món de Rugby. Li va preguntar com ajudar les seves filles a créixer en la fe respectant alhora la seva llibertat. Mons. Ocàriz li va contestar que un aspecte de l'educació dels nens és el nostre bon exemple: perquè l'educació que és fructífera s'experimenta. Va dir que els nens

han de veure que els pares no els imposen res, sinó que són feliços vivint la fe.

Quan la Mónica, de Wellington, va preguntar sobre com tractar temes difícils amb els fills, el Pare li va dir que comencés, com sempre, amb la pregària. Després, a través de l'amistat, mostrar interès, parlar-hi —sense investigar ni qüestionar, sinó amb una actitud d'afecte— i transmetre les pròpies experiències; va suggerir intentar elevar els seus sentiments i pensaments a un nivell espiritual; i va afegir que Déu sempre vol el que és bo per a nosaltres, per la qual cosa hem de transmetre la idea de la confiança en Déu, que mai no és arbitrari.

El Ian li va parlar dels seus fills i nets, i de les dificultats per viure l'alegria. El Prelat va dir que l'alegria és una virtut, fins i tot amb les preocupacions que ens poden treure-

la. L'arrel de la nostra alegria és l'amor que Déu ens té; i podem estar plenament convençuts amb una fe profunda que ara, —avui, a cada moment, fins i tot en un moment de dificultat— Déu, que és Amor, és amb mi.

El Wayne va preguntar com la família de l'Opus Dei a Nova Zelanda es podria ajudar mútuament i créixer. Mons. Ocáriz va convidar a viure la fraternitat, expressió immediata del manament de viure la caritat dels uns amb els altres; a pregar els uns pels altres; a comprendre el valor de les persones amb les seves virtuts i talents; alegrar-nos del bé aliè i fer nostres les dificultats i penes. Aquest és l'autèntic amor, aquesta és la manera de servir l'Església, va concloure.

20 d'agost, diumenge

El diumenge 20 d'agost, el Prelat va tenir una trobada amb famílies a Sydney. S'hi van reunir unes 2.000 persones.

Durant l'espera, Caitlin i Greg van practicar amb tots els assistents el cant nacional “Aussie, Aussie, Aussie! Oi! Oi! Oi!”, que van entonar per donar-li la benvinguda.

L'escenari estava decorat amb un mural que representava l'icònic teatre de l'Òpera, així com platges, flora i fauna local.

Monsenyor Ocariz va comentar l'Evangeli del dia, l'episodi de la dona cananea: aquesta història “és una lliçó sobre la perseverança en la pregària. Fins i tot quan sembla que Nostre Senyor no ens escolta, ell està parant atenció, de manera que tota oració és sempre valuosa; quan no veiem els resultats que desitgem, res

no està perdut encara que humanament pugui semblar-ho". Va animar tothom a demanar més fe, "i a que aquesta ens porti a una alegria fermament fundada en la seguretat de l'amor de Déu per cadascun de nosaltres".

Mirka, audiòloga i mare jove, va explicar que haver estat envoltada de famílies sòlides i unides, durant la seva joventut, havia influït positivament en el seu camí de fe. Va preguntar com fer perquè una llar sigui acollidora com ho va ser la de Crist. El Prelat va respondre que ho podien fer deixant que els altres participessin en l'alegria de la seva família; i fomentant veritables amistats, com a conseqüència d'estimar les persones i buscar-ne el seu bé.

Joe va preguntar com mantenir l'esperit de pioners a la jubilació. Monsenyor Ocariz va comentar que

"l'esperit cristià no depèn de l'edat: si estimem Déu, mantindrà les nostres ànimes joves". Va continuar aconsellant-li augmentar aquesta joventut romanent prop de Jesucrist. "Quan sentim cansament i fatiga, necessitem renovar-nos i tornar a ser joves, perquè l'amor és sempre jove".

Amelia i Charlie tenen cinc fills, un d'ells amb síndrome de Down. Van preguntar com ajudar els altres a obrir-se a la vida quan la majoria de la gent busca una existència sense problemes. El Prelat els va animar a mostrar als altres que són feliços, que és la millor prova de la seva fe, com a testimoni que val la pena obrir-se al pla de Déu. Va concloure dient que el patiment podria unir-los més com a família i donar-los un camí directe cap a Jesús.

Mary-Louise va explicar a Mons. Ocariz com recorre 200 quilòmetres per arribar al recés mensual en què

procura participar, ja que viu allunyada de les principals ciutats de Nova Gal·les del Sud. Monsenyor Ocariz la va animar, recordant-li que l'Opus Dei no són només edificis i centres, sinó "les persones, que allà on et trobis, pots fer l'Obra, utilitzant les dificultats com a mitjà per pregar per l'apostolat del futur".

Quan Miguel va parlar de la disminució del nombre de cristians a la societat, el Prelat li va comentar que, encara que algunes lleis i l'opinió pública puguin ser contràries a la vida humana, no haviem de ser pessimistes. "Cal rebutjar les idees equivocades, però mai les persones: sempre hi ha gent bona, encara que el context sigui difícil. Déu compta amb nosaltres encara més que abans", va afegir.

Al llarg de la trobada va haver-hi actuacions musicals com "We Are Australian" i "My Island Home". Una

de les presentadores, Caitlin, va demanar al Pare que resés pel podcast, que ha proporcionat moltes oportunitats d'arribar a persones allunyades de la fe.

Abans de marxar, el Pare va demanar a totes les famílies que preguesin pel Papa i per les seves intencions.

Les activitats de formació de l'Opus Dei van començar a l'estat de Queensland als anys 80, coordinades per dones i homes que feien viatges regulars des de Sydney. Ara hi ha dos centres a Brisbane, la capital: Merindah Study Centre i Aldridge Study Centre.

A Brisbane, Mons. Fernando Ocáriz va anar al Tierney Auditorium per a una trobada amb famílies. Algunes el van rebre al vestíbul. La trobada va comptar amb tres actuacions musicals, inclosa una peça al piano de composició australiana.

Al començament, el prelat va parlar d'estimar amb llibertat. La crucifixió de Jesucrist, va dir Mons. Ocariz, "va ser un moment en què Crist va mostrar un dels actes d'amor més grans de la història, precisament perquè va ser un dels actes de llibertat més grans. La seva decisió lliure de romandre a la creu i morir així va mostrar el seu amor i el seu desig de redimir la humanitat".

La primera pregunta va ser de Joan, una dona que va néixer a Brisbane però viu des de fa 37 anys a Nigèria. Va parlar de la necessitat que hi ha en aquest país de vocacions per a l'Església i l'Obra. Mons. Ocariz li va respondre dient que si volem ser més, hem de ser millors, lluitant per ser sants, fins i tot amb els nostres defectes.

David, un jove pare de família, va preguntar com aprofitar millor el temps. Mons. Ocariz va parlar de la

necessitat de mantenir l'ordre i de no cedir als capricis. També va esmentar la importància del descans, “perquè les persones que saben descansar solen prendre millors decisions sobre l'ús del temps”.

Michelle, músic, mare de nou fills i cooperadora de l'Opus Dei, va preguntar sobre com encertar en dirigir els esforços apostòlics. El prelat li va suggerir demanar consell al Senyor en la pregària i persones que puguin ajudar-la de prop, i després decidir amb llibertat i amor.

19 d'agost, dissabte

Dissabte 19 d'agost de 2023 el Pare es va reunir amb unes 500 persones a Melbourne. Va començar comentant l'Evangeli del dia, que tractava de ser com els nens. Va dir que sant Josepmaria ens anima a ser com els nens, “amb una infància no relacionada amb l'edat, sinó amb l'actitud de l'ànima davant Déu. Com

els nens, podem tenir confiança i seguretat en Déu, i creure realment en el seu amor per nosaltres”.

La Renee, mare de quatre fills, va preguntar al Prelat com ajudar els altres a tenir matrimonis i famílies florents, especialment en una nació tan multicultural on tantes parelles provenen de diferents orígens. El Prelat va parlar de transmetre l'Evangeli a través d'una amistat genuïna i de compartir amb els altres la seva experiència personal. Va afegir que és molt important continuar estimant els amics, fins i tot quan els altres no estiguin d'acord amb la nostra manera de viure.

En James, casat i amb 10 fills, va dir a Mons. Ocariz que sovint li pregunten a ell i la seva dona com gestionen la seva vida familiar i va preguntar com ajudar els altres a superar la por a tenir fills. El Pare va dir que els altres veuran que són feliços malgrat

les dificultats. També li va aconsellar recordar que transmetre la vida és una participació significativa en el poder creador de Déu.

La Pia va parlar dels reptes de la vida: un marit que treballa moltes hores, la feina de quatre fills, una llar lluny dels amics i dels mitjans de formació. Va preguntar al Prelat com veure el bo de cada situació. Mons. Ocáriz va respondre que l'optimisme no entra en conflicte amb la realitat. Va dir que Déu és sempre amb nosaltres i mai no ens falta la seva ajuda. Quan tenim les nostres petites creus, podem mirar la creu de Crist i unir-nos a ell.

L'Angelo va explicar a Mons. Ocáriz que recentment havia patit un limfoma, i havia pogut experimentar la força de la pregària de tantes persones de l'Opus Dei que havien estat a prop seu en aquells moments. Va continuar dient que estava molt

agraït per la formació espiritual que el va ajudar a adonar-se que el seu sofriment tenia sentit. Va compartir que després d'una exploració la setmana anterior, ara està lliure de càncer. El Pare va dir que estava molt content que l'Angelo s'hagués curat, i també molt feliç de sentir l'afecte, la unitat i el lliurament que va experimentar. Va citar sant Josepmaria dient que el dia que vivim com a estranys, hem matat l'Opus Dei, i que el que fa feliç no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat.

Les converses en aquesta gran trobada familiar es van complementar amb algunes actuacions musicals, com la d'en Nicholas, de catorze anys, que va cantar l'himne nacional i la d'un jove recent convers que va entonar-la cançó: "I still call Australia home". Hi va haver també algunes cançons espanyoles.

Uns dies abans a Melbourne, Mons. Ocariz també va tenir l'oportunitat de reunir-se amb més de 30 persones de Perth que havien viatjat específicament per conèixer-lo. També es va reunir amb joves de Melbourne que assisteixen a mitjans de formació de l'Opus Dei. Hi va haver actuacions i alguns van relatar les seves experiències sobre la seva recent participació a la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa; així com preguntes que abordaven diversos temes: com compartir la fe amb els amics, com discernir la crida de Déu a les seves vides i com comprendre l'amor misericordiós de Déu. Uns altres van obsequiar al Prelat amb una bufanda d'un equip local!

16 d'agost, dimecres

El prelat de l'Opus Dei, Mons. Fernando Ocariz sortí de Sydney

direcció a Brisbane el 16 d'agost al matí.

Les activitats de formació de l'Opus Dei van començar a Queensland a la dècada de 1980, coordinades per dones i homes que feien viatges regulars des de Sydney. Ara hi ha dos centres a Brisbane, la capital: Merindah Study Center per a dones i Aldridge Study Center per a homes.

A Brisbane, Mons. Fernando Ocáriz va assistir a una reunió a l'auditori de Tierney el 16 d'agost de 2023. Va arribar d'hora i va ser rebut al vestíbul per diverses famílies. La trobada va tenir tres actuacions musicals, inclosa una peça al piano de composició australiana.

A l'inici, el Prelat va parlar d'estimar amb llibertat. La crucifixió de Jesucrist, va dir Mons. Ocáriz, “va ser un moment en què Crist va mostrar un dels actes d'amor més grans de la història, precisament perquè va ser

un dels més grans actes de llibertat. La seva lliure decisió de quedar-se a la creu i morir d'aquesta manera va mostrar el seu amor i el seu desig de redimir la humanitat”.

La primera persona que va intervenir va ser la Joan, que va néixer a Brisbane i fa trenta-set anys que col·labora en la tasca de l'Opus Dei a Nigèria. Va parlar de la necessitat de més vocacions, i Mons. Ocariz va respondre dient-li que si volem ser més, hem de ser millors, lluitant per ser sants, fins i tot amb els nostres defectes.

Quan un pare de família amb nens petits, en David, li va preguntar com aprofitar millor el temps, el Pare va parlar de la necessitat d'ordre i de no cedir als capricis. També va esmentar la importància del descans, “perquè les persones que saben descansar solen prendre millors decisions sobre l'ús del temps”.

Michelle, mare de nou fills i cooperadora, va preguntar sobre el discerniment sobre com encertar en dirigir els esforços apostòlics. Mons. Ocariz va proposar-li, demanar-ho al Senyor en la pregària, i demanar el consell de persones que ens puguin ajudar, i després decidir amb llibertat i amor.

13 d'agost, diumenge

El diumenge 13 d'agost, el Prelat de l'Opus Dei va mantenir una trobada amb joves –estudiants i professionals–, molts dels quals participen de la formació espiritual de l'Opus Dei.

El Prelat va esmentar que estava feliç de tornar a Austràlia. El darrer viatge havia estat el 2008, quan va acompanyar l'aleshores prelat de l'Opus Dei Mons. Xavier Echevarría, per assistir a la Jornada Mundial de la Joventut a Sydney.

Cap al migdia, monsenyor Ocáriz es va reunir amb joves a Warrane College, una residència universitària que el 2021 va fer 50 anys. La sala principal era plena d'estudiants de Sydney, Canberra, Brisbane i Perth.

Monsenyor Ocáriz va compartir les paraules de sant Josepmaria: “Que busquis Crist: Que trobis Crist: Que estimis Crist” (Camí, 382). Va animar tots els presents a identificar-se amb Jesucrist: “Quan experimentem dificultats, no ens deixem vèncer per la por. Déu sempre és més fort”.

L'Oli va compartir amb el Prelat que ha tornat a practicar la fe després de mudar-se a Warrane com a resident. D'aleshores ençà, ha compartit aquesta alegria de tornar als sagraments amb els amics, que, ahora, han començat a practicar més la fe. El Pare va esmentar la importància del sagrament de la

confessió i el fet que l'absolució és un signe tangible del perdó de Déu.

En Peter, que estudia Teràpia Ocupacional, va parlar de com organitza les seves activitats de servei comunitari en un centre a la zona de Hills, a Sydney. El Prelat va parlar de la importància de ser generosos a l'hora d'estendre la mà als malalts, els pobres i els abandonats, d'acompanyar els altres i mostrar-los que no estan sols.

La trobada va incloure també tres actuacions: peces de jazz per a clarinet, jazz per a piano i una peça clàssica. Per concloure, alguns joves van regalar al Pare un bat de criquet australià amb adhesius de tres centres per a gent jove de la Prelatura a Sydney: Warrane College, Nairana Study Centre i Mirrabooka Study Centre.

A la tarda, Mons. Ocariz va visitar Creston College. Un grup de noies va

ballar el *Nut Bush*, una dansa popular australiana, abans que algunes tinguessin l'oportunitat de fer-li algunes preguntes. Hi va haver una interpretació del concert per a violí doble de Bach, una actuació de dansa irlandesa, i Amelia, una estudiant universitària, va tancar la tertúlia cantant “The Voice” de John Farnham.

Una de les preguntes va venir de la Katie, que va parlar de la seva història de conversió i després va preguntar al Pare com podia ser fidel a la seva vocació. Mons. Ocariz li va dir que la pregunta era molt important però que la resposta era molt curta: “Enamora't i no el deixaràs”, glossant aquesta frase de sant Josepmaria a *Camí*.

La Claire, estudiant d'Educació, va preguntar com saber que estem fent allò que Déu vol de nosaltres. Monsenyor Ocariz va respondre que

sovint Déu no envia un senyal clar, perquè vol que siguem lliures. Podria enviar un àngel per anunciar alguna cosa, però això semblaria forçat. El Pare va dir que l'important era adonar-se que allò que Déu vol de cada persona és sempre el millor per a ella, però cal que ho descobreixi.

A continuació, la Caitlyn i l'Abi li van explicar aspectes del Projecte DREAM, un programa de tutoria per ajudar noies adolescents que han arribat a Sydney com a refugiades. Cada setmana, els voluntaris organitzen tallers i activitats amb l'objectiu d'educar les noies en diferents carreres professionals i animar-les a seguir els seus somnis. El Pare va dir que li donava molta alegria i que percebia la seva felicitat, perquè ser generós amb els altres és la felicitat més gran.

8 d'agost, dimarts

El Prelat de l'Opus Dei, Mons. Fernando Ocáriz, va arribar a Sydney el matí del 8 d'agost del 2023. Durant l'estada a Austràlia també visità Brisbane i Melbourne.

Algunes famílies joves l'esperaven a l'aeroport internacional de Sydney amb cares alegres i rètols de benvinguda. “Va ser una espera una mica llarga i els nens estaven inquiets”, va dir Steph Sugiaman, que hi era per saludar-lo. “Però va valer la pena i tots ens alegrem molt de veure'l. El meu fill Theo va semblar entendre com n'és d'especial el Pare: li va estrènyer la mà, li va donar una targeta i un petit koala”.

Acabat d'arribar dels viatges per les Filipines i Indonèsia, Mons. Ocáriz va iniciar el periple australià amb uns dies de descans. Després va passar un dia a Brisbane abans de dirigir-se a Melbourne. Acabà el viatge amb

uns dies més a Sydney abans de posar rumb a Nova Zelanda.

La Beverly Eguchi, el seu marit Junya i la seva filla petita Arisa també van rebre el Prelat. “Va ser especial saber que la seva arribada coincidia amb la festivitat de Santa Maria de la Creu McKillop, una santa australiana”, va dir la Beverly. “Vaig sentir la seva calidesa, generositat i alegria en saludar moltes famílies que l'esperaven pacientment per donar-li la benvinguda. Va ser bonic veure molts nens allà”.

7 d'agost, dilluns

Des de Surabaya, el Pare va volar a la capital, Jakarta. Va visitar el Nunci i va resar a la capella de la Nunciatura Apostòlica.

A les 15:30 h de la tarda, el Pare es va dirigir a l'Hotel Aryaduta Menteng per a una trobada amb famílies. La gent va començar a cantar *Rasa Sayange* (“Amor als nostres cors”) quan el Pare entrava. Tot i ser un dia laborable, la sala era plena. Famílies i amics de diverses províncies d'Indonèsia, de Filipines, així com de Brasil i Espanya van formar part dels 150 assistents.

El Pare va començar donant gràcies a Déu per ser a Indonèsia amb nosaltres. Va relatar l'experiència de sant Josepmaria que va tenir lloc aquell mateix dia, 7 d'agost de 1931. Mentre celebrava la santa missa, sant Josepmaria va comprendre el significat de les paraules de l'Escriptura: «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi» (*Jn* 12, 32). El Pare va explicar que “posar Crist al cim de totes les activitats humanes” vol dir que hom li ofereix totes les activitats en un dia

ordinari. Aleshores Crist esdevé el punt de referència fonamental i ho santifica tot.

L'Erna i la Sunan van regalar al Pare una ceràmica emmarcada del *Bapa Kami* (“Parenostre”). Una altra família va regalar al Pare una imatge de la Mare de Déu de Ganjuran, venerada a Java Central. Unes noies de FamCat van cantar per entretenir el Pare. Una actuació va ser la d'Ivanka, de nou anys, que va cantar l'Ave Maria amb un acompanyament de piano gravat per la seva mare.

En Tim prové del grup ètnic *Malay Dayaks*, que abans eren coneguts com a temibles caçadors de caps. Ara, va dir, busca ànimes pacíficament al seu lloc de treball. Va preguntar al Pare com podria demostrar als seus amics que la recerca de la santedat val la pena, encara que impliqui una lluita de tota la vida.

El Pare li va dir que aquest esforç valia la pena. Va explicar que la santedat no s'ha de veure com una perfecció purament humana o sense defectes. Més aviat, consisteix en la “perfecció de l'amor”. El que és important és començar de nou cada dia en la nostra lluita per estimar Déu. Que l'amor és una gràcia, va dir. “Hem de demanar a nostre Senyor que augmenti la nostra capacitat d'estimar-lo a Ell i als altres”.

La Lucia, cooperadora de l'Opus Dei des de 1981, va expressar el seu agraïment a l'Obra i la seva sorpresa pel poder de l'oració. Va narrar com la seva filla i el seu promès van acceptar assistir a un curs de preparació matrimonial ofert per un grup de supernumeraris a Sydney. Espera que la família de la seva filla també es vegi “tocada” per l'Opus Dei. “Tingueu fe que l'oració sempre és efectiva”, va dir el Pare. Fins i tot

si no veiem resultats, “no es perd res en l'oració”, va dir.

La Chari, supernumerària, va demanar al Pare que pregués pels cursos matrimonials que ella i el seu marit, Stefan, organitzen a Indonèsia. El primer grup d'11 parelles va completar el curs en línia i va compartir que aquest treball apostòlic ha estat un estímul per a l'Stefan i ella per enfortir la seva pròpia relació matrimonial.

El Pare va animar la Chari a seguir aquesta empresa, valorant que ajudant altres parelles en la seva vida matrimonial, ells mateixos són els primers beneficiaris.

Després d'aquesta última pregunta, dos nens van pujar a l'escenari per lliurar al Pare el seu *Kartu Tanda Penduduk* o KTP (Carta d'Identitat de Resident) perquè pogués tornar a Indonèsia en qualsevol moment. Aquell gest va provocar un somriure

radiant del Pare. Va demanar als assistents que continuïn pregant pel Papa i els va beneir: "Que el Senyor estigui en els vostres cors, en les vostres famílies, en les vostres intencions i en les vostres alegries".

Després de saludar algunes famílies i signar les fotos familiars, el Pare va anar amb cotxe fins a l'aeroport. Era a última hora de la tarda i el seu vol a Sydney (Austràlia) era aquell vespre. Alguns fidels de la Prelatura, cooperadors i amics van seguir el seu comboi fins a l'aeroport. El Pare estava visiblement feliç d'haver estat amb els seus fills espirituals a Indonèsia.

“Un dels seus darrers missatges no parava de ressonar en les nostres ments i els nostres cors”, recordava un d'ells, “perquè l'alegria i l'entusiasme d'aquests dies es converteixin en resolucions i esforços reals d'aprofundir en la vida

interior i ampliar la tasca d'evangelització en aquestes illes.”

6 d'agost, diumenge

Després de predicar una meditació i de celebrar la Santa Missa al matí al Centre d'Estudis per a Dones de Darmaria, el Pare va anar a visitar el bisbe Vincentius Sutikno Wisaksono, que estava ingressat a l'hospital. L'Opus Dei es troba a Indonèsia perquè el bisbe Sutikono havia demanat que l'Obra comencés la tasca apostòlica a la seva diòcesi a Surabaya. Després va fer una breu visita al seminari diocesà per saludar els seminaristes i els sacerdots, i es va emocionar en veure un seminari vibrant en un país predominantment musulmà.

El més destacat del dia va ser l'audiència general amb més de 200 persones al campus de la Widya Mandala Catholic University Pakuwon. Quan va entrar al Saló,

Mons. Ocáriz es va trobar amb una dansa tradicional de Jombang, Java oriental: *Tari Remo Bolet*. S'utilitza per rebre convidats i obrir un esdeveniment.

L'escenari de l'auditori presentava un motiu indonesi senzill però evocador. El teló de fons mostrava el mont Bromo, un volcà emblemàtic de Java oriental. Hi havia inscrits les paraules *semper fidelis, semper in laetitia* (sempre fidel, sempre alegre).

Va començar parlant-los de la festa litúrgica del dia, la Transfiguració de Nostre Senyor, i va animar tothom a ser conscients i agraïts per les benediccions que reben i va dir que tant el patiment com l'alegria són expressions de l'amor i la presència de Déu.

Dos nois van atorgar al Pare un certificat de rècord Guinness per ser el primer prelat de l'Opus Dei a visitar Indonèsia. També se li va

donar un "*blangkon*", un tocat javanès, que simbolitza l'elegància i el domini d'un mateix.

En Budiono, enginyer de camins, va preguntar al Pare com santificar el treball professional i transformar-lo en servei a les ànimes. “Cercar la santedat en el treball –va dir el Pare– és el nucli dels ensenyaments de sant Josepmaria Escrivà”. Va parlar de maneres de recordar la presència de Déu mentre treballem, com posar un petit crucifix o una imatge de la Mare de Déu a la taula de treball i demanar força per fer bé les tasques que ens encomanen.

La Shelvi, una jove mare de dos fills, va parlar del seu negoci de vendre roba per a nens. Conversa catòlica del budisme, ara li agrada estudiar la paraula de Déu i ensenyar als seus fills la fe catòlica. El Pare estava content escoltant el seu testimoni, exclamant com Déu imparteix la seva

gràcia de milers de maneres. Va animar l'audiència a agrair sempre a Déu les gràcies i els dons que ell atorga, fins i tot els que potser no coneixem.

La trobada va concloure amb l'actuació d'una dansa popular: *Tari Lengang Nyai*. La dansa prové d'un grup ètnic de Java Occidental i representa l'agilitat i l'alegria.

Després d'una cançó, el Pare els va donar la benedicció i va demanar que preguessin pel Papa i pel bisbe Sutikno.

La Dela i en George, amb els seus dos fills, van tenir una audiència privada amb el Pare després de la trobada. Són els primers supernumeraris de Surabaya. El Pare els va assegurar les seves oracions i els va recordar que sempre uneixin els seus sacrificis i reptes de la vida a la creu de Crist. També es va reunir amb persones que generosament han ajudat a

iniciar la tasca apostòlica de l'Opus Dei a Surabaya i els va expressar el seu sincer agraïment.

5 d'agost, dissabte

Mons. Fernando Ocariz va aterrar a l'aeroport internacional de Juanda a última hora de la tarda del dissabte mentre el sol es ponía sobre Surabaya, la segona ciutat més gran d'Indonèsia. Era la primera vegada que un prelat de l'Opus Dei posava un peu a Indonèsia, el país arxipelàgic més gran del món amb més de 17.000 illes.

Alguns fidels de l'Opus Dei, juntament amb les seves famílies i amics, es van acostar a l'aeroport portant pancartes de colors amb les paraules: "*Selamat Datang, Father!*" ("Benvingut, Pare!" en Bahasa Indonesia).

4 d'agost, divendres

A primera hora del matí, el Prelat va celebrar la Missa a l'oratori del Centre d'Estudis de Banilad. Es va dirigir després a l'adjacent Centre Banilad per al Desenvolupament Professional (BCPD), una escola tecnicoprofessional que ha tingut un paper fonamental en la promoció de l'autonomia de la dona i la capacitació per a la subsistència de sectors vulnerables de la societat, com els pobles indígenes, els joves sense escolaritzar i les persones amb discapacitat.

Membres del personal directiu li van explicar els diversos programes socials de l'escola, alguns dels quals compten amb el suport d'organismes internacionals. I li van mostrar els plànols de l'escola BCPD a Minglanilla, Cebu. Va escriure-hi: "Amb les meves benediccions" i va signar amb el seu nom. El Prelat els

va animar a continuar la tasca a l'escola perquè més dones, famílies i comunitats es beneficiïn dels seus programes socials.

A continuació, Mons. Ocariz va viatjar al nord, a Talamban, per visitar l'Institut Tècnic CITE. Aquesta escola per a la formació professional de joves, així com de persones que ja treballen a la indústria, va començar el 1990 per impuls del beat Àlvar del Portillo, que va ser a Cebu el 1987. El Prelat va ser rebut per membres del Patronat.

A l'entrada principal del nou Centre d'Activitats, el cor del CITE va cantar "Oh Kinabuhi" (Oh Vida), una encomanadissa melodia visaia. Van entrar al vestíbul principal, on un bust del beat Àlvar estava adornat amb flors: el Prelat s'hi va aturar per resar. Al Centre d'Activitats -una nova instal·lació per a la formació humana, espiritual i professional

d'estudiants, antics alumnes i treballadors de la indústria- va beneir la capella d'aquesta instal·lació, acabada recentment, en una senzilla cerimònia.

Famílies, empleats, benefactors, membres del professorat i altres persones que formen part de la comunitat del CITE el van saludar en el camí de la capella al saló. La família Wong li va regalar una icona d'un àngel amb el segell de CITE, obra d'un pintor local. La família King li va regalar una maqueta d'un veler local. Celso Pepito i la seva dona li van regalar un quadre original de sant Josepmaria i el beat Àlvar.

De tornada a Lahug, es va reunir amb famílies i amics de les escoles PAREF Southdale i Southcrest.

Alumnes i professors van resar amb el Prelat a la Mare de Déu. Després de passar per la capella del col·legi

per saludar el Santíssim, el Pare va beneir l'estàtua de sant Josepmaria acabada de pintar. Va provar el telescopi del col·legi, va signar amb el seu nom en una samarreta de la Jornada Mundial de la Joventut dissenyada pels alumnes de Southcrest que van participar a la JMJ de Lisboa.

La reunió general del divendres 4 d'agost, a les 5 del vespre, va ser el moment culminant de la breu estada del Prelat a Cebu. Va ser una animada i emotiva reunió familiar d'una hora de durada que va tenir lloc al pavelló Oakridge. A primera hora de la tarda, el Pare va visitar en Ben, director de l'Institut Tècnic CITE, malalt des de fa algunes setmanes al Centre Mèdic de la Universitat de Cebu.

Després de la missa al Centre Lahug, el Prelat va partir cap a l'aeroport, no sense abans fer-se una foto de grup a

l'entrada principal, recreant una foto feta amb Mons. Xavier Echevarría al mateix lloc el 1998.

L'estada de menys de 48 hores del Prelat a Cebu va ser curta i intensa, amb moltes activitats i trobades amb persones de l'Opus Dei, famílies i amics. En resum, el que ho va caracteritzar tot va ser l'escalf de família, com va comentar un "més calent que el sol de Cebu".

3 d'agost, dijous

Mons. Fernando Ocáriz, prelat de l'Opus Dei, va aterrar a l'aeroport internacional de Mactan-Cebu poc abans del migdia. Diverses famílies li van donar la benvinguda: un nen disfressat de *Datu Humabon* i una nena vestida de reina Joana li van lliurar alguns regals. Humabon i Juana van ser els primers filipins conversos al cristianisme el 1521.

Un bon nombre de persones procedents de diverses ciutats de Visayas i Mindanao van anar també a l'aeroport per saludar-lo personalment. L'última vegada que el Prelat havia estat a Cebu va ser el 1998.

Mons. Ocariz va escoltar els seus missatges i va agrair els regals. Aquests 20 minuts càlids i familiars van marcar el to de la seva estada a Cebu.

A la residència de Lahug, el Prelat es va reunir amb famílies d'Iloilo, Bacolod, Cagayán de Oro i Davao. Van compartir les seves històries i alguns li van lliurar records fets a mà.

A mitja tarda, Mons. Ocariz va visitar l'escola PAREF Springdale. El van rebre els membres del Consell d'Administració, el personal directiu de PAREF, els professors i les seves famílies. Li van mostrar el pati de

l'escola, presidit per un baix relleu de bronze de la Sagrada Família dissenyat per un artista de Cebu anomenat Celso Pepito. El director de l'escola va assenyalar que el Nen Jesús del relleu està vestit com el Sant Nen de Cebu. Dos nens van interpretar una peça de violí i una cançó.

A la sala de reunions de Springdale, el Prelat també va tenir una tertúlia amb uns 25 sacerdots diocesans. Entre ells hi havia el bisbe Isabelo Abarquez de Calbayog (Samar). També hi eren presents sacerdots de Cebu, Butuan i Leyte.

El Prelat els va parlar de la dignitat del ministeri sacerdotal, dient-los que els sacerdots són Crist a la terra. Es va referir a la importància que els sacerdots diocesans visquin una profunda fraternitat entre ells, i la necessitat de donar suport als

sacerdots que de vegades poden sentir-se sols al seu ministeri.

Responent a un membre de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu que li va preguntar “com ser bons fills de sant Josepmaria”, va aconsellar tractar-lo amb familiaritat i no tenir por de demanar-li coses, a més d'esforçar-se per ser fidels a l'esperit que ens ha llegat. Al final de la reunió, els va demanar la benedicció.

Sant Nen de Cebu

El Sant Nen ocupa un lloc especial al cor dels filipins, especialment dels de Cebu. El Prelat de l'Opus Dei va visitar la Basílica Minore del Sant Nen de Cebu a darrera hora de la tarda. Va ser rebut pel Germà i la Germana Major. També van acudir a donar-li la benvinguda famílies de Sinulog i d'altres que procedien de Davao, Cagayán de Oro i Visayas Occidental. Abans d'entrar a la

basílica, el Prelat es va aturar per saludar-los.

Els agustins són els custodis de la basílica. El Pare Ion va acompanyar el Prelat a la segona planta del convent agustí per resar davant l'estàtua original del Sant Nen, que Fernão de Magalhães havia regalat a Joana el 1521. Va dipositar flors a la base de la imatge.

30 de juliol, diumenge

El diumenge 30 de juliol del 2023, el prelat de l'Opus Dei va tenir una trobada d'una hora amb un nodrit grup de famílies, membres de l'Opus Dei i els seus amics al Mall of Asia Arena.

L'anunci fa més d'un mes, que el prelat de l'Opus Dei visitaria les Filipines va suscitar l'expectativa d'una trobada general amb ell, com a cloenda a la seva estada de dotze dies. L'últim viatge del Prelat a

Filipines va tenir lloc el 2008, quan Mons. Xavier Echevarría va tenir una tertúlia general a l'SMX Convention Center.

Les pluges torrencials intermitents havien inundat parts del Metro Manila durant dies, però no van minvar l'ànim de les prop de 7.000 persones que es van congregar al Mall of Asia Arena el matí del 30 de juliol.

"Malgrat les dimensions del recinte i del nombre de persones, l'ambient era càlid i familiar", va comentar una dona, compartint el sentir de tothom.

L'escenografia de l'escenari era un saló amb sofàs i cadires. Als costats hi havia arbres autòctons. El teló de fons era una fotografia submarina de corals i peixos al mundialment famós escull de Tubattaha, declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO i situat al mig del mar de Sulu.

El fons de l'escenari al·ludia a un dels passatges evangèlics favorits de sant Josepmaria Escrivà, en què el Senyor diu a Pere i als deixebles: Remeu mar endins (cf. *Lc* 5, 4), una crida a aprofundir en la vida espiritual i apostòlica.

Monsenyor Fernando Ocáriz va entrar a la sala entre música folklòrica filipina i expressions d'afecte.

La multitud es va asseure i el Pare (com se l'anomena familiarment a l'Obra) va començar reflexionant sobre l'Evangeli d'aquell diumenge. “*Omnia in bonum!* Totes les coses cooperen per al bé”, va dir. Malgrat el patiment, les dificultats i les nostres debilitats personals, “descobrim que Déu és amb nosaltres i aquesta serà la font de la nostra felicitat”, va afirmar.

En un signe d'amor filial compartit amb sant Josepmaria i els seus

successors, Mons. Ocáriz va demanar als assistents que resessin pel Papa Francesc. “No sabem exactament el que té a la seva ment i al seu cor, però podem imaginar que porta un gran pes sobre les seves espatlles”, va reflexionar. I va recordar les moltes vegades que el Papa Francesc demana a la gent “Pregueu per mi!”. “Ell compta amb les oracions de cadascú”.

Santificar les activitats humanes

L'Ana, aficionada a l'esport, va explicar que sabia que el Pare jugava a tennis. El prelat va comentar que les activitats humanes com l'esport i el treball es poden transformar en un diàleg amb Déu.

“És una qüestió de fe. Podem oferir-ho tot a Déu, fins i tot l'esport”, va dir. I va afegir: “Trobem Déu a l'Eucaristia i a la pregària, però el trobem en tot. Déu és amb nosaltres i

ens hem d'esforçar per estar amb Ell, com Ell és amb nosaltres”.

Va ser llavors quan un pare i el seu fill van pujar a l'escenari per regalar-li una raqueta de tennis.

Empresari i marit

Ed, empresari, va descriure les dificultats per les quals han passat els seus negocis els últims anys: un incendi, l'erupció volcànica, la pandèmia i després la seva dona, que va patir un vessament cerebral.

“Des de fa tres anys, la meva feina professional consisteix a cuidar la meva dona, Corazon”, va dir Ed. Assenyalant-la -es trobava en una cadira de rodes al seu costat-, va continuar: “Ara està amb mi i, gràcies a Déu, està millorant. I els nostres negocis es comencen a recuperar”.

Després de beneir-los des de l'escenari, Mons. Ocariz va dir que el

que li va venir al cap en escoltar la història de l'Ed, va ser la filiació divina. Saber-nos filles i fills de Déu és la base de l'esperit de l'Opus Dei i del mateix cristianisme.

El prelat va explicar que les dificultats i les proves ens fan semblants a Crist a la Creu, que va triar acceptar lliurement el patiment. “La filiació divina –va afegir– ens ajuda a acceptar el patiment amb alegria”.

Un club de noies com a llegat

La Nora, que organitza les activitats del Roses Girls Club, va parlar d'aquest projecte impulsat per una supernumerària, ja morta. El seu fill i la seva filla segueixen ajudant el club, que ensenya les nenes catecisme i habilitats per a la vida.

A continuació, sis noies joves van interpretar una dansa autòctona, anomenada Itik-Itik, imitant

aneguets (itik en filipí) que aletegen alegrement. Com a colofó de la seva actuació, es van posar en fila per saludar el Pare prement la mà contra el front en el gest “*mano po*” de respecte als pares i als grans.

Evangelització a través del cinema i la televisió

Mel, una respectada guionista de televisió i cinema, va dir que s'esforça per reflectir als seus guions els valors cristians. Va preguntar com els guionistes i altres persones creatives podien perseverar a la feina, nedant contra el corrent d'una indústria secularitzada.

El Prelat li va dir que estava implicada en una cosa molt important. Li va aconsellar que continués tractant personalment amb productors, directors i persones del sector.

Abandó i pregària

Al segon nadó de Zita li van diagnosticar una malaltia pulmonar i tenia dificultats per respirar. Després de mesos de tractament mèdic, ella i el seu marit van decidir resar el Beat Àlvar del Portillo per la seva curació.

Assenyalant el nen que cridava als braços del seu pare, Zita li va dir: “Com veu, Pare, ja està molt bé”. Va preguntar com estar serens i units a Déu enmig de les proves.

“És una qüestió de fe. *Omnia in bonum!*”, va respondre el prelat de l'Opus Dei. “Crist va dir 'demanau i rebreu'. Continueu resant perquè res no es perd amb la pregària”, va dir. També li va aconsellar que resés a la Mare de Déu quan vinguin dificultats, i que li demani que augmentés la nostra fe en què Déu és amb nosaltres. “Ella augmentarà la nostra fe perquè és la nostra Mare”.

Apostolat xinès filipí

Ace, un xinès filipí, va parlar primer en *fukien* i després en anglès, dient que estava molt content que el Pare estigués aquí, afegint-hi -per alegria de la multitud- que hauria de “venir més sovint”.

Va parlar del *Frontier Development Group* i dels recessos i classes mensuals que organitzen al barri xinès de Manila. Va esmentar que, gràcies a generosos benefactors, han estat cooperant perquè sacerdots de la Xina continental puguin fer els seus estudis eclesiàstics a les Filipines, Espanya i Roma. Mentre parlava, el públic va prorrompre en aplaudiments.

“Aviat tindrem un centre d'activitats a Chinatown. Pare, hem posat el *Mandatum Novum* (Manament Nou) en xinès per a aquest futur centre de l'Opus Dei. Ens agradaria que li posés el segell xinès”, va dir Ace.

Ell i tres filipins xinesos més van portar llavors un pergamí amb el "Manament Nou" pintat en cal·ligrafia xinesa perquè monsenyor Ocariz ho segellés amb la seva signatura en xinès.

Després van cantar la commovedora cançó popular xinesa Yue liang dai biao wo de xin (La lluna representa el meu cor). Ace va explicar: “Volem dir-li que, sigui quina sigui la distància entre nosaltres, aquí a les Filipines i vostè a Roma, sempre hi haurà una lluna que representi el nostre afecte per vostè”. La cançó va emocionar molts.

Generositat

Parlant d'una activitat de divulgació recent que els seus amics van dur a terme per a cecs, Jennifer va dir que va valorar i es va sentir agraïda per gaudir de bona salut. Va preguntar pel valor de la generositat.

“La generositat produeix alegria”, va dir Mons. Ocariz, animant-la a perseverar en els actes de servei, especialment per als més necessitats. Li va recordar el que deia sant Josepmaria: “El que cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat”.

Supercooperador i vocació

Raffy i la seva dona són cooperadors de l'Opus Dei. Raffy preguntà si podria ser un “supercooperador” de per vida (els cooperadors no són membres de l'Opus Dei). Aquest comentari va provocar en molts dels assistents rialles i aplaudiments.

“Bromes a part, va continuar Raffy, com es pot saber si el Senyor el crida a ser supernumerari de l'Opus Dei?”.

El Pare li va explicar: “Tothom té una vocació. Déu té un pla a la seva ment per a cada persona”. “Sant Josepmaria -els va recordar-

predicava que tots estem cridats a la santedat. Depèn de cadascú descobrir el camí de santedat al qual Déu ens crida”.

El Prelat va explicar que, a l'hora de discernir la pròpia vocació, Déu permet algun element d'incertesa, perquè vol que cadascú decideixi lliurement; que faci un salt de fe per lliurar-li la vida amb generositat. En sentir aquesta crida, cadascú ha de fer aquest salt de fe amb intel·ligència, amb l'ajuda de la pregària i la guia d'un director espiritual. “Tots tenim una vocació i a la qual Déu ens crida, és el millor per fer-nos sants”, va concloure el Prelat.

Ets tu

El colofó de l'animat matí el va posar l'actuació dels mundialment coneguts *Philippine Madrigal Singers*.

Mark, director del grup, va parlar de com va conèixer l'Obra durant els anys universitaris. Va expressar el seu agraïment per les amistats i la formació continuada que ha rebut a l'Obra des dels anys vuitanta.

La música, va dir al Pare, “està a cada filipí”. La música uneix i porta la pau, va dir, mentre presentava al cor, que va oferir una serenata al Pare i al públic amb tres cançons memorables: “Ets tu” (It's you), “Kay Ganda ng Ating Musika” (en filipí, “Que bonica és la nostra música”) i “Permission to Dance” (originalment del grup coreà BTS), que va fer que molts dels assistents cantessin, aplaudissin i ballessin al ritme de la cançó.

Abans que el Pare impartís la seva benedicció per finalitzar la reunió, es va fer una foto de grup, al més pur estil filipí. Els fotògrafs es van afanyar a pujar a l'escenari per fer la

foto de grup amb el Prelat i tot el públic del MOA Arena de fons. El Pare va donar la seva benedicció a tots i, visiblement feliç, va acabar dient: “Moltes gràcies!”.

Divendres, 28 de juliol

Al matí, Mons. Ocariz va visitar alguns fidels malalts i ancians de la Prelatura. Abans va celebrar la Missa en una capella dedicada a Santa Maria Stella Orientis.

Dijous, 27 de juliol

Mons. Ocariz va rebre algunes famílies al centre de Nova Manila. Les famílies van compartir les seves històries i li van mostrar fotos familiars, que ell va beneir.

A més, es va reunir amb quaranta estudiants de l'escola PAREF Southrige que estaven a punt de marxar cap a Lisboa per participar en la Jornada Mundial de la Joventut,

que té lloc de l'1 al 6 d'agost. Van venir amb el seu equipament per a l'ocasió i li van regalar una jaqueta al prelat qui els va demanar que practiquessin la fraternitat entre ells i amb les persones d'altres països amb qui conviurien durant aquests dies. Els va recordar que segurament trobarien algunes dificultats pel camí i que podrien oferir-les pel Papa. Tot seguit, els va donar la benedicció per al viatge.

A la tarda, el Prelat va tenir una trobada a la Universitat d'Àsia i el Pacífic amb estudiants i joves professionals que assisteixen a les activitats de formació als centres de l'Opus Dei. Els va dir que les activitats formatives de l'Opus Dei no tenen la finalitat de fer-nos personalment “perfecte”, sinó la de permetre'ns estimar més Jesús. Mons. Ocáriz va respondre preguntes sobre temes relacionats amb

l'amistat, l'apostolat, la pregària i el discerniment vocacional.

Dimecres, 26 de juliol

A l'agenda del Prelat per a aquest dia, i per a l'inici del seu viatge apostòlic a les Filipines, en primer lloc, estava previst un pelegrinatge al Santuari Nacional de la Mare de Déu del Carme, a Nova Manila. Mons. Àlvar del Portillo va fer exactament el mateix el 1987, així com Mons. Xavier Echevarría el 1998.

El Superior dels Pares Carmelites va donar-li la benvinguda al Santuari. Mons. Ocariz va resar el Rosari amb Mn. Julio Diéguez, vicari regional de l'Opus Dei a Filipines. Un petit grup de fidels -que eren a l'església aquell matí- els van acompanyar, demanant pels fruits apostòlics d'aquest viatge.

A la tarda, el prelat va tenir una trobada amb unes tres-centes joves estudiants i professionals reunides a

la Universitat d'Àsia i el Pacífic (UA&P), que assisteixen regularment a les activitats de formació organitzades pels centres de l'Opus Dei al país.

El Prelat els va llançar el repte de prendre's seriosament la formació que reben. “És una responsabilitat joiosa, perquè Déu compta amb vosaltres”, els va dir. I va afegir: “Amb la força de la vostra pregària i de la vostra feina, esteu fent molt. En un món que de vegades sembla hostil a les coses de Déu, aneu endavant, sense por". Hi va haver preguntes, anècdotes i cants durant la reunió familiar.

Dimarts, 25 de juliol

El Prelat va ser rebut per Julio Diéguez, Vicari Regional de l'Opus Dei a les Filipines, i per algunes famílies que van acudir a saludar-lo com Ronnie i Richelle que van presentar els seus cinc fills (foto de

portada) i Paul i Denice. Tot seguit, Mons. Fernando Ocariz es va traslladar a Nova Manila, Quezon City, on residirà aquests dies.

Està previst que els dies 26 i 27 de juliol tinguin trobades especials amb estudiants de la Universitat d'Àsia i el Pacífic (UA&P). Es reunirà amb joves que reben formació als centres de l'Opus Dei i que es preparen per assistir a la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà de l'1 al 6 d'agost a Lisboa (Portugal).

Mons. Ocariz té previst també visitar malalts i ancians en diverses llars de Manila. Coneixerà dos centres de formació tècnica impulsats per persones de l'Opus Dei, entre d'altres: Punlaan, situat a San Juan; i Dualtech, a Canlubang. A més, es reunirà amb els responsables dels programes familiars Educhild i de les escoles PAREF.

La tertúlia general amb famílies filipines serà el diumenge 30 de juliol, a les 10.30 del matí, al MOA Arena. S'esperen unes 9.000 persones.

A continuació, Mons. Ocariz volarà a Cebu el 3 d'agost per estar amb altres persones que reben formació cristiana de l'Opus Dei. Visitarà la Banilad School for Professional Development i el Center for Industrial Technology and Enterprise, escoles tècniques per a dones i homes, respectivament. Aquests projectes socials han aconseguit formar i donar feina a joves desafavorits de Visayas i Mindanao.

El 5 d'agost, el Prelat volarà primer a Indonèsia, i després a Sydney i Nova Zelanda.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/mons-fernando-ocariz-viatja-a-les-filipines-Indonesia-australia-nova-zelanda/>
(23/03/2026)